

¹⁵Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. ¹⁶Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd az URat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az ÚR, a te Istened azon a földön, amelyre most bemégy, hogy birtokba vedd. ¹⁷De ha elfordul a szíved, és nem engedelmességsz, hanem eltántorodsz, más isteneket imádsz és azokat tiszteled, ¹⁸kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjete oda, és birtokba vegyétek. ¹⁹Taniúl hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! ²⁰Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt hetekben családunk karanténba kényszerült. A tavaszi általános karantén idején már megtanultunk, hogy csak úgy fog menni a tanulás a gyerekekkel, hogy van egy rend, egy időbeosztás, egy tól-ig táblázat, ami meghatározza a pihenés, a játék idejét. Most is ki kellett dolgozni egy hasonló rendet, mindennek rendelt ideje volt, ahogyan azt a prédikátor könyvében is olvashatjuk.

(Aki nem érti az utalást esetleg, az olvassa el a prédikátor könyvének 3. fejezetét.)

Így volt ez a tévézéssel is, rendelt ideje volt. Ettől eddig, és ne tovább. Persze gyerekeinket sem kell féltetni, jöttek az alkudozások. Csak most, de ez egy olyan mese, ami... és igyekeztek kibúvókat keresne, próbálták meghosszabbítani az időt, amit a tévé előtt tölthettek. A leginkább egyébként az az érv tetszett, hogy: „én ezt a mesét én nem is szeretem, most hadd nézzek olyat, amit szeretek, az én mesémet.” De akkor miért nézted, ha nem is szereted? A kérdés persze megválaszolatlan maradt, de a lényeg nem: még egy kis időt, még egy kis haladékot. Majd megyünk fürdeni, majd indulunk tanulni, majd... majd... majd...

És igen, néhányszor megenyhült a szülő, ami miatt azután sok minden borult, mert később feküdtek le, másnap pedig nem akaródzott felkelni... elmaradt egy-egy lecke és felgyűlt a tananyag. És jöttek a megszorító intézkedések, amik persze nem váltottak ki meglepettséget.

Az időt akkor tudtuk tartani, amikor egyrészt értelmes időkeretet adtunk, majd újra és újra figyelmeztettük a gyerekeket, hogy még ennyi és ennyi van hátra. Most vagy a felénél, már csak negyedóra, figyelj, nemsokára szólni fogok... így nem érte őket váratlanul, hogy egyszer csak lekapcsolódik a tévé. Jó, ha előre tisztázva vannak a szabályok, hiszen ahhoz lehet tartani, bár ekkor sem volt minden esetben lázadásoktól mentes a dolog, mert ugye a gyerek is emberből van.

És az ember ilyen: hiába vannak lefektetve a szabályok, hiába próbálja Isten újra és újra figyelmeztetni, hogy készüljön, egyszer csak ott áll könnyes szemekkel az Isten előtt, és felteszi a kérdést: miért tetted ezt Istenem. Hát nem is szeretsz engem?

Mai igénkben Mózes búcsúbeszédének egy fontos részletét olvassuk. Amikor a zsidó nép az Egyiptomból való szabadulás után, 40 éves pusztai tartózkodást követően ott áll az ígéret földjének kapujában, Mózes még egyszer szól hozzájuk, és megerősíti, hogy isten ott lesz velük, ha figyelnek rá, ha hallgatnak a hangjára. És ebben az esetben, de csakis akkor, ha hallgatnak rá, az ígéret földje, valóban a tejjel és mézzel folyó Kánaán lesz.

Látni kell, hogy a 40 év a pusztában, tényleg azt jelentette, hogy egy generáció nőtt fel a sivatagban, sátrakban élve, akik már csak elbeszélésekből ismerték, hogy milyen is volt Egyiptomban, és hogy milyen ígéretek kaptak szüleik, nagyszüleik, hogy milyen hatalmas csodákkal vezette ki őket Isten Egyiptomból, ahol szolgaként, de házakban éltek. És azt is jól tudták, hogy lázadásuk, hűtlenségük volt az oka, hogy még nem mehettek be és foglalhatták el azt a földet, amelyet Isten ígért nekik. Látták tehát a pusztát, de ők maguk is megtapasztalták, ott a pusztában, hogy Isten hogyan gondoskodik róluk, és látja el őket élelemmel, és hogyan őrzi őket, a sanyarú körülmények ellenére. És most ott állnak a kapuban, és csak napok választják el őket, hogy bemehessenek és birtokba vehessék a földet, ahol azt remélték, hogy nem lesz többi gondjuk. Mózesnek viszont az a feladata, hogy tisztázza a szabályokat.

¹⁵Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. ¹⁶Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd az URat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az ÚR, a te Istened azon a földön, amelyre most bemégy, hogy birtokba vedd. ¹⁷De ha elfordul a szíved, és nem engedelmességsz, hanem eltántorodsz, más isteneket imádsz és azokat tiszteled, ¹⁸kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjete oda, és birtokba vegyétek.

Nem hangzik túl bonyolultnak, sőt nagyon is egyszerű. Halál vagy élet? Mit nem sokkal később a császárok korában, amikor az uralkodó joga volt eldönteni az arénában, hogy a legyőzött gladiátornak mi lesz a sorsa. A felfelé tartott mutatóujj az életet jelentette, a lefelé mutató viszont azt, hogy a legyőzött meghal. Halál vagy élet. Nincs köztes út, nincs kibúvó, nincs haladék.

A zsidó nép a pusztában töltött 40 év alatt megtapasztalta a halál útját. Mit is jelent pusztaság, a pusztulás, a víz nélküli állapot, a szomjazás. Persze ebben benne volt, hogy egy olyan élet után vágyakoztak, ahol nincsenek betegségek, nincsen gyűlölködés és harag, ahol mindaz, ami rossz, az hiányzik. Egy földi paradicsomba vágytak, ami mai igénk ígérete alapján előttük állt. A lehetősége nyitott volt, hiszen Mózesen keresztül ezt mondta nekik Isten. Ott, azon a földön áldottak lesznek, ha az életet választják. És az sem volt zsákbamacska, hogy mit is jelent az életet választani. Igénkben azt olvassuk: *szeresd az URat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az ÚR...* És, hogy ne legyen félreértés, néhány mondattal később megismétli: *²⁰Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda*

Ha a Szentírást lapozgatjuk, akkor azt láthatjuk, hogy a zsidó nép élete az ígért földjének elfoglalása után sem volt csupa játék és mese. Bizony küzdöttek rendesen, alig volt nyugalomuk, szorongatták őket a köztük lakó népek, nagy birodalmak csatamezője volt az ország hosszú évszázadokon keresztül, nem volt nyugalomuk és békességük. Nem tartotta Isten a szavát?

De, csak a nép nem az élet útját választotta. Mert amint ott ültek a tévé előtt, amint betették a lábukat a megígért földre, azonnal keresték a kifogásokat, hogy miért kell nekik áthágni az Isten által alkotott korlátokat. Ugyan már tízparancsolat, mit nekem Isteni gondviselés, itt megterem akkor is a búza, ha kiborítom a földre a magot. Már az enyém és nem veheti el tőlem senki. Belefeledkeztek a jóba, amivel Isten megkínálta őket. Ennek következménye pedig az lett, hogy Isten újra és újra figyelmeztette őket. De nem hallgattak rá, és jöttek a megszorító intézkedések. Jöttek a népek, a birodalmak, jött a hanyatlás és a pusztaság.

Válaszd az életet! Igen, csak hogy az életet nem egyszer kell választani, Isten hívására nem egyszer kell igent mondani, hanem újra és újra, minden egyes napon, ahogyan Luther kezdi a 95 tételt: „Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: "Térjete meg!" - azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen”

Minden napon, szükségünk van a megtérésre. Mert nem csak a zsidó nép felejtette ott magát a tévé előtt, nem csak ők azok, akik elfelejtkeztek Isten útmutatásáról, akik megszokták a jót.

Az ember és a hívő ember is olyan, mint a gyerek, alkudozik Istennel, hogy így meg úgy. És lehet Istennel alkudozni, csak nem érdemes. Ő enged, de akkor annak vállalni kell a következményeit. Lehet úgy élni ezt az életet, hogy azt mondom nem törődöm az Istennel, csak akkor vállaljuk azt, hogy ennek megfelelően fog ő is hozzánk állni. Hívó emberként pedig tényleg sokszor belekényelmesedünk a helyzetünkbe. Mert azt mondjuk az életet választottam, én már elköteleztem magam Isten ügye mellett.

Jézus feltámadása után újra és újra megjelent tanítványainak, akik újra és újra rácsodálkoztak mesterükre. Hitték is, meg nem is. Egymást kérdezték: tényleg ő az? És Jézus újra és újra odalép és megmutatja magát nekik.

Válaszd az életet! Ez azt jelenti ma, a keresztyén ember számára, hogy újra és újra rácsodálkozom a mellém lépő feltámadott Jézus Krisztusra, aki maga az élet. Az életet választani azt jelenti, hogy őt választom. Őt, az Isten testté lett igéjét, Őt aki az életét adta azért, hogy nekem lehetőségem legyen belépni az ÉLET FÖLDJÉRE, a mennyek országába. Ez a keresztyén reménység csúcsa, de mivel emberek vagyunk még, és itt a földön élünk, erre a földi életre is szól ez a reménység. Válaszd az életet! Azaz szeresd az Urat a te Istenedet!

Aki szereti Istent, annak az élete megelégedett lesz, bármi is történjen vele, bármi is érje, tudja, hogy az élete Isten kezében van, és az ő kezéből még a szenvedést és a megpróbáltatásokat is el tudja fogadni.

Szeresd az Urat, Szeresd Jézus Krisztust, aki ott áll melletted, minden egyes napon feléd nyújtja a kezét, és szertné, hogy felállj a tévé elől és elindulj vele egy olyan úton, ami talán kevésbé fényes, de legalább vezet valahová. Nem mindegy, hogy mire figyelsz: órá, vagy valami másra.

Elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess...!